

David și Bat-Şeba

sau: Ce poate pricinui inactivitatea

R. W.

© EPV, Online începând de la: 23.08.2023, Actualizat: 23.08.2023

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: 2. Samuel 11-12

Capitolul 11

2. Samuel 11.1: Şi a fost așa: la începutul anului, pe timpul când ies împărații la luptă, David a trimis pe loab și pe slujitorii săi împreună cu el și tot Israelul și i-au nimicit pe fiii lui Amon și au asediat Raba. Iar David a rămas la Ierusalim.

Astfel începe textul nostru. Ciudată vreme, „la începutul anului, pe timpul când ies împărații la luptă”. În toată istoria universală nu se citește despre o astfel de vreme.

Împărații despre care este vorba aici aparțin, evident, altor legi decât celor ale istoriei. Aceasta ne devine limpede când ne gândim că unul dintre acești împărați era David, despre care relatează textul nostru. David n-a fost, pur și simplu, un împărat ca alți împărați din istoria universală. David era împărat în Israel, în poporul lui Dumnezeu. Și el era un împărat după inima lui Dumnezeu (1. Samuel 13.14). Pentru astfel de împărați există o vreme când ies la luptă după voia lui Dumnezeu și pentru cauza Sa. „La începutul anului”, când se împlinesc numărul lunilor, când se închide cercul și sfârșitul se întoarce la noul început. Atunci este, potrivit gândurilor lui Dumnezeu, vremea când împărații lui Dumnezeu ies la luptă.

Frații mei! Noi nu suntem decât oameni neînsemnați în istoria universală; dar în Împărăția lui Dumnezeu suntem împărați! Domnul nostru Isus Hristos ne-a făcut împărați (Apocalipsa 5.10). Suntem împărați în mijlocul poporului lui Dumnezeu și după inima Sa. Și acum, nu se întoarce anul de îndurare al lui Dumnezeu în veșnicie, de unde a venit? Nu se împlinesc sub ochii și urechile noastre lunile și zilele, orele și minutele cronologiei divine, apropiindu-se de sfârșit? Nu este și acum vremea când împărații ies la luptă, împărații lui Dumnezeu? Ce vom face noi, noi, împărații? Vom asculta și vom ieși la luptă? Împăratul David n-a ieșit. El știa despre timpul divin, dar n-a ieșit. Pentru aceasta avea oamenii săi.

„David a trimis pe loab și pe slujitorii săi împreună cu el și tot Israelul”. Cu aceasta, în exterior totul era în ordine. Cauza lui Dumnezeu nu suferea nicio pierdere. Biruința poporului lui Dumnezeu continua irezistibil. Victoria lui Dumnezeu nu va fi niciodată împiedicată de eșecul nostru. „Și i-au nimicit pe fiii lui Amon și au asediat Raba. Iar David a rămas la Ierusalim.” Acest „iar” a fost vina lui David. El se odihnea în demnitatea sa împărătească și se bucura de privilegiile poziției sale superioare. Împotriva acestor fapte nu este nimic de zis. „Dar” el n-a ieșit la luptă când ies împărații la luptă, cu arderea pentru Dumnezeu în inimă și la însărcinarea lui Dumnezeu. Acesta a fost eșecul său.

Acum trebuie să ne întrebăm, frații mei, în fața acestei întâmplări a lui David, dacă nu cumva suntem și noi în primejdie să facem cum a făcut împăratul David. Noi ne odihnim în demnitatea noastră împărătească. Noi savurăm privilegiile poziției noastre înalte în Hristos. Ne bucurăm de binecuvântările minunate în mijlocul Adunării. Împotriva acestor fapte nu este nimic de zis. Dar ieșim noi într-adevăr la luptă cu arderea pentru Dumnezeu în inimă și la porunca Sa? Sau avem și noi oamenii noștri pentru treaba aceasta?

Când și când ne chemăm un evanghelist și-l trimitem pe front. Din când în când îl rugăm pe

vreun „frate călător” să vină. „Noi” facem atunci vizite la domiciliu. Și seara poate că invităm odată și „lumea” la adunare. Dar preferăm să fim între noi. Iar pentru ora de tineret ne aprovizionăm cu tractate. Pe acestea le poate împărți atunci tineretul. Noi stăm în spatele tuturor acestor lucruri, în rugăciune. Astfel luptăm și noi în etapă. Cel mai mult ne place să rămânem în Ierusalim. Și ne odihnim. Noi, împărații!

În orice caz, împăratul David se odihnea. Evident că a petrecut o zi întreagă în patul său – o zi întreagă de luptă și de disponibilitate de a intra în acțiune, plină de sânge și de sudoare pentru oamenii de pe front. Dar din acestea, împăratul David n-a remarcat nimic.

Cu aceasta nu spunem nimic necuviincios față de el, împăratul după inima lui Dumnezeu. Noi transmitem numai relatarea biblică. Și aceasta ne spune fără menajamente și pe față că există împărați ai lui Dumnezeu care dorm, în timp ce frații lor luptă. Și Cuvântul lui Dumnezeu este scris pentru învățătura noastră.

2. Samuel 11,2a: Și a fost așa: la timpul serii, David s-a ridicat din patul său și se plimba pe acoperișul casei împăratului.

Acesta este un lucru primejdios pentru împărații lui Dumnezeu, dacă seara, după o zi petrecută dormind, sătui de somn și odihniți, umblă pe acoperișul casei lor împărătești, ca și când n-ar exista nicio luptă. Există un a fi sătul care este divin (Psalmul 145.16) și o odihnă divină (Exodul 23.12). Senzația de sațietate și odihna pot să fie și păcat: „Aceasta a fost nelegiuirea Sodomei: ... belșug de pâine și lipsă de grijă” (Ezechiel 16.49). Și există o foame divină (Amos 8.11) și o neliniște divină (Mica 2.10). Pe acestea nu le avea împăratul David. Le avusese odată, pe când își păștea turma în pustie și lupta cu leii și cu urșii, când l-a omorât pe uriașul Goliat și lupta împotriva filistenilor. Dar acum se odihnea, devenise sătul în rangul său împărătesc. Aceasta a fost fatal!

Când oamenii lui Dumnezeu, sătui și odihniți, siguri de sine și automulțumiți, umblă în timpul zilei pe acoperișul casei lor, atunci sunt în mare primejdie. Ei se consideră pe culmile credinței și sunt cu adevărat în norii sentimentelor evlavioase. Acolo sus se pierde simțul pentru realitățile vieții, în mod cu totul deosebit al vieții de credință. Înainte de toate pentru realitatea păcatului. Păcatul! Fără îndoială! Din punct de vedere doctrinal știm aceasta: Carnea rămâne întotdeauna carne și nu va fi niciodată sfântă. Potrivit cunoașterii, lor le este clar că poziția lor în Hristos este desăvârșită; umblarea lor, dimpotrivă, întotdeauna imperfectă. Toți știm teoretic despre primejdia păcatului. Dar numai teoretic. Într-adevăr, noi umblăm așa de solemn pe acoperișul sistemului nostru doctrinal, încât nu mai vedem păcatul decât de acolo de sus. Și de la această distanță de siguranță subestimăm primejdia.

2. Samuel 11.2b: Și de pe acoperiș a văzut o femeie scaldându-se; și femeia era foarte frumoasă la înfățișare.

Păzește-te, împărate David! N-ai fi primul viteaz obișnuit să biruiască, n-ai fi primul om al lui Dumnezeu pe care satan să-l fi dus la cădere prin pofta ochilor, când se odihnește fără griji în loc să lupte. Nu este o scuză, dar este un indiciu serios că într-adevăr păcatul poftei ochilor era cel prin care împăratul David a fost ispitit, dacă Cuvântul lui Dumnezeu relatează: „Și

femeia era foarte frumoasă la înfățișare”. Ah, David, tu, împăratul, dacă ai fi acum la soldații tăi, în formațiile de luptă ale Dumnezeului viu, înarmat și plin de bucuria victoriei!

2. Samuel 11.3,4a: Și David a trimis și a cercetat despre femeie. Și cineva a zis: „Nu este aceasta Bat-Șeba, fiica lui Eliam, soția lui Urie hetitul?” Și David a trimis soli și au luat-o.

Se simte în relatarea biblică ce agitat și crispat se petrec de acum toate. Orice chibzuință lucidă l-a părăsit pe împărat. El ascultă de o forță îngrozitoare. Aceasta este puterea păcatului.

2. Samuel 11.4b: Și ea a venit la el și el s-a culcat cu ea.

David, împăratul! Împăratul după inima lui Dumnezeu, care n-a ieșit la luptă, ci se odihnea în timp ce împărații ieșeau la luptă. Sărmanul împărat David!

2. Samuel 11.4c: Dar ea s-a curățit de necurăția ei.

Cuvântul sfânt al lui Dumnezeu însoțește descrierea acestui adulter cu un „dar” ciudat: „Dar ea s-a curățit de necurăția ei”. Nu sună acesta ca și când cu el ar trebui să fie ceva atenuat sau scuzat? Dar de către cine? Doar nu de către Dumnezeu, care este prea sfânt ca să poată să vadă păcatul. Poate că Dumnezeu vrea să ne lase să bănuim ce confuzie de idei pricinuiseră satan și cât de tulburată era judecata spirituală a lui David când a urmat păcatul. Legea lui Dumnezeu interzice bărbatului să se apropie de o femeie care este necurată în perioada necurăției ei (Leviticul 18.19). Această lege n-a încălcat-o David. Poate chiar s-a fălit cu aceasta. Și pe lângă aceasta a trecut cu vederea în mod intenționat, că alături de această poruncă a lui Dumnezeu stă cealaltă: „Și să nu te culci cu soția aproapelui tău” (Leviticul 18.20).

În luciditatea trează a luptei, David n-ar fi putut niciodată să gândească așa. Acum era fermecat de păcat și n-a observat că diavolul îi arăta lucrurile sub o înfățișare nelegiuită.

Nu are niciun rost, frații mei, să evităm Cuvântul riguros al lui Dumnezeu. De câte ori nu vedem nici noi lucrurile din punct de vedere divin! Noi condamnăm pe drept, dur și nemilos, păcatul desfrânării. Dar condamnăm noi cu aceeași hotărâre și păcatul lăcomiei din viața noastră? Dumnezeu așază acest păcat alături de cel al desfrâului, ca păcate care n-ar trebui să fie nici măcar numite în casa Domnului (Efeseni 5.3). Și cum stă treaba cu „vorbirea nechibzuită” și toate celelalte păcate ale limbii (Efeseni 5.4 și altele)? Cum stă treaba cu păcatul lipsei de dragoste față de frați (1 Ioan 3.10; 4.20)? Acestea pot să fie lucruri mai puțin rele, potrivit judecății omenești. Dar în ochii lui Dumnezeu, unul este la fel de mult păcat, ca și celălalt. Să nu minimalizăm aceasta în viața noastră! Vom avea toate motivele să cercetăm în lumina lui Dumnezeu, dacă până la urmă nu cumva este la mijloc o poveste a lui David, când vedem lucrurile altfel. În orice caz, aceasta este sigur: dacă am ajunge odată toți într-un zel sfânt și am ieși la luptă în loc să dormim, s-ar termina curând cu orice discuție unii împotriva altora și cu toată dezbinarea frățească din adunare.

2. Samuel 11.4,5: Și s-a întors acasă. Și femeia a rămas însărcinată și a trimis să spună lui David și a zis: „Sunt însărcinată”.

Cu siguranță că David s-a luptat cu hotărârea de a-i mărturisi lui Urie totul în lumina lui Dumnezeu, când Bat-Șeba i-a împărtășit consecințele păcatelor sale. Atunci totul ar fi fost bine. Dar, desigur, demnitatea sa împărătească n-a suportat aceasta și de aceea lucrurile au mers tot mai în jos. Pana se împotrivesc să scrie tot ce a făcut David, împăratul, privind ipocrizia și josnicia, ca să-și acopere păcatul. Dar Cuvântul lui Dumnezeu le relatează fără menajamente, spre învățătura noastră, ca să vedem ce se alege de împărați dacă dorm în loc să iasă la luptă.

2. Samuel 11.6: Și David a trimis vorbă lui loab: „Trimite-mi pe Urie hetitul!” Și loab l-a trimis pe Urie la David.

Autoritatea împărătească! Ce plin de putere este cuvântul său, ce demnă este atitudinea sa! Este imposibil să fie adevărat ceva din ce se murmură în popor despre el!

2. Samuel 11.7: Și Urie a venit la el și David l-a întrebat despre situația lui loab și despre starea oștirii și despre mersul războiului.

Și cum trăiește cauza lui Dumnezeu în inima sa împărătească-preoțească! Cum este toată gândirea sa umplută de ea! Nu sunt cuvintele sale cea mai bună dovadă pentru aceasta? „David l-a întrebat (pe Urie) despre situația lui loab și despre starea oștirii și despre mersul războiului.” Prieteni, ce împărat! Dar ascultați mai departe!

2. Samuel 11.8: Și David a zis lui Urie: „Coboară acasă la tine și spală-ți picioarele!” Și Urie a ieșit din casa împăratului și l-a urmat un dar de la împărat.

Solomon ar putea să se fi gândit la această poveste a tatălui său, când a compus proverbul: „Mai de preț este un sărac care umblă în integritatea lui, decât cel stricat cu buzele sale și nebun” (Proverbe 19.1). Într-adevăr, păcatul a făcut un nebun din împărat. La aceasta, atitudinea împărătească și toate cuvintele mari nu schimbă nimic.

2. Samuel 11.9-11: Și Urie a dormit la intrarea casei împăratului cu toți slujitorii săi și nu a coborât acasă. Și i-au spus lui David, zicând: „Urie nu a coborât acasă!” Și David a zis lui Urie: „N-ai venit de la drum? De ce nu ai coborât acasă?” Și Urie a zis lui David: Chivotul și Israel și Iuda locuiesc în corturi, și stăpânul meu, loab, și slujitorii domnului meu sunt în tabără, în câmp, și eu să intru în casa mea, ca să mănânc și să beau și să mă culc cu soția mea? Viu ești tu și viu este sufletul tău, că nu voi face acest lucru!

Și Urie, sărmanul soldat naiv, care în sinceritatea sa respingea plăcerile unui concediu acasă pentru că se știa îndatorat față de frații săi de pe front, l-a făcut de rușine. Aceasta nu este rar în poporul lui Dumnezeu, ca bărbați respectați, care trec drept conducători și stâlpi, să fie făcuți de rușine de un simplu luptător. De câte ori n-ar putea să fie ascunsă în spatele acestui fapt o întâmplare ca a lui David!?

2. Samuel 11.12,13: Și David a zis lui Urie: „Mai rămâi și astăzi aici, iar mâine îți voi da drumul!” Și Urie a rămas la Ierusalim în ziua aceea și a doua zi. Și David l-a chemat și a mâncat și a băut înaintea lui și l-a îmbătat. Și el a ieșit seara afară, ca să se culce în patul său cu slujitorii domnului său, dar nu a coborât acasă la el.

Acum nu mai este nicio deosebire. Așa procedează lumea. Acum orice mijloc este potrivit, numai să aibă rezultatul dorit. Este așa cum le-a spus Domnul odată iudeilor: „Oricine practică păcatul este rob al păcatului” (Ioan 8.34). Și un „David” trebuie să facă ceea ce trebuie să facă toți robii păcatului. Ce zguduitor, când un „împărat al lui Dumnezeu” devine un „rob al păcatului”!

2. Samuel 11.14-25: Și a fost așa: David a scris o scrisoare lui loab și a trimis-o prin mâna lui Urie. Și a scris în scrisoare, zicând: „Puneți-l pe Urie în frunte în mijlocul luptei și trageți-vă dinapoia lui, ca să fie lovit și să moară”. Și a fost așa: pe când loab cerceta cetatea, a pus pe Urie la locul unde știa că erau bărbați viteji. Și bărbații cetății au ieșit afară și s-au luptat cu loab; și au căzut unii din popor, dintre slujitorii lui David, și a murit și Urie hetitul. Și loab a trimis și a spus lui David toate lucrurile privitoare la război. Și a poruncit solului, zicând: „După ce vei termina de spus împăratului toate lucrurile privitoare la război, va fi așa: dacă se va aprinde mânia împăratului și-ți va zice: «De ce v-ați apropiat așa de mult de cetate ca să luptați? N-ați știut că vor trage cu săgeata de pe zid? Cine a lovit pe Abimelec, fiul lui Ierubeșet? N-a aruncat o femeie o piatră de moară de pe zid, încât el a murit la Tebeț? De ce v-ați apropiat de zid?» Atunci să zici: «A murit și slujitorul tău Urie hetitul». Și solul a plecat și a venit și a spus lui David despre toate pentru care îl trimisese loab. Și solul a zis lui David: „Oamenii au fost mai tari decât noi și au ieșit la noi în câmp, și am fost asupra lor până la intrarea porții. Și arcașii au tras asupra slujitorilor tăi de pe zid și au murit câțiva dintre slujitorii împăratului; și a murit și slujitorul tău Urie hetitul”. Și David a zis solului: „Să spui așa lui loab: «Să nu fie rău în ochii tăi lucrul acesta, pentru că sabia doboară când pe unul, când pe altul; întărește și mai mult lupta împotriva cetății și nimicește-o!» Și îmbărbătează-l!

Numai astfel înțelegem ce se petrece mai departe. David nu se dă înapoi nici de la ultima posibilitate ca să-și atingă ținta. El i-a trimis prin Urie o scrisoare lui loab, prin care îi sugera conducătorului armatei sale, să-i dea lui Urie misiunea onorabilă de a lupta în locul cel mai primejdios. Dar, totodată, camarazii trebuiau să se retragă din spatele său, ca el să cadă. Planul mizerabil a reușit! Dar el i-a costat viața și pe alți soldați viteji. loab, care în mod evident și-a pierdut încrederea în stăpânul său împărătesc, se teme de criticile sale neîndurătoare. Pe lângă aceasta, figura lui Abimelec se înalță ca o fantomă în gândurile de teamă ale lui loab, acel intrigant sângeros din conducerea lui Israel, căruia o femeie i-a zdrobit craniul cu o piatră de moară, la asediul de la Tebeț (Judecătorii 9). Trimisul, evident nedumerit de porunca neclară a superiorului său, n-a raportat conform poruncii. Dar ce contează? Împăratul și-a atins ținta. Sacrificiul vitejilor luptători nu-l înduioșează. Afară, curierul poate că a dat din cap fără să înțeleagă, bucuros că a scăpat atât de ușor cu acest împărat imprevizibil. Astfel, păcatul lui David îi atrage și pe alții cu el în sfera de influență a răului și are drept consecință: moarte și teamă, neîncredere și neascultare, intrigă și josnicie.

2. Samuel 11.26.27a: Și soția lui Urie a auzit că Urie, soțul ei, murise, și l-a plâns pe

soțul ei. Și, după ce a trecut plânsul, David a trimis și a luat-o în casa lui; și ea i-a fost soție și i-a născut un fiu.

Și totuși, în exterior totul era în ordine. Urie căzuse în luptă la executarea unui ordin împărătesc onorabil, soția sa l-a plâns și „după ce a trecut plânsul, David a trimis și a luat-o în casa lui; și ea i-a fost soție și i-a născut un fiu”. Este aproape ca și când Cuvântul lui Dumnezeu vrea să arate cu această descriere scurtă, cum în exterior totul era în cea mai bună ordine. Dar tocmai că numai în exterior, în ochii lui David și în ochii oamenilor. De aceea, Cuvântul lui Dumnezeu relatează serios și insistent mai departe:

2. Samuel 11.27b: Dar lucrul pe care-l făcuse David a fost rău în ochii Domnului.

Este o stare de apăsare sufletească paralizantă în viața unui credincios individual, ca și în viața unei adunări, dacă păcatul a pătruns și umblă nerecunoscut în haină evlavioasă. Este un lucru știut de toată lumea. Problema este puternic exagerată. Acum hulesc vrăjmașii Domnului (2. Samuel 12.14). Nici în adunare șuşotitul nu vrea să se liniștească. Peste tot se aude din nou, încet și cu făcutul pe furiș cu ochiul; și întotdeauna cu completarea: „Dar vă rog, să rămână între noi; eu n-am spus nimic!” Iar neîncrederea crește și înstrăinează inimile, face mâini adormite și paralizează genunchii pentru rugăciune. Și nu este niciunul acolo, care, în sfârșit, cu dragostea lui Isus în inimă și la porunca lui Dumnezeu și în împlinirea Duhului Sfânt, să găsească drumul la frate, singurul drum care duce din nou pe culme din această mocirlă morală deprimantă. Până intervine Dumnezeu!

Capitolul 12

2. Samuel 12.1a: Și Domnul l-a trimis pe Natan la David. Și a venit la el și i-a zis:

Tu crezi că totuși n-ai putea să mergi la fratele bogat și respectabil. Total fără dovezi. El te-ar pofti frumos afară. Cum va fi tremurat și cum se va fi rugat sărmanul Natan, când a ajuns la el această chemare divină! Dacă și loab, comandantul armatei, a ajuns în stare de anxietate în fața împăratului imprevizibil, care mai era și unchiul său, atunci ce se va alege de el, sărmanul profet! Dar Natan a fost cu adevărat un om al lui Dumnezeu. „Natan a venit.” Acum nu mai este nicio teamă în el. Acum este puterea lui Dumnezeu în el.

2. Samuel 12.1b-4: „Erau doi oameni într-o cetate, unul bogat și celălalt sărac. Bogatul avea foarte multe turme și cirezi. Dar săracul n-avea nimic, decât o singură mieluşea, pe care o cumpărase și o hrănea; și ea creștea împreună cu el și cu copiii săi; mânca din bucata lui și bea chiar din paharul lui și se culca la sânul lui și-i era ca o fiică. Și a venit un călător la omul bogat. Și el nu a vrut să ia din turma lui și din cireada lui, ca să pregătească pentru călătorul care venise la el, și a luat oaia omului sărac și a pregătit-o pentru omul care venise la el“.

Poate că nu reușim toți să inițiem o discuție duhovnicească atât de delicat și de priceput cum poate s-o facă Natan cu povestea lui despre omul bogat, care a pus să se taie fără inimă singura mieluşea a săracului. Dar puterea lui Dumnezeu este precis și la noi, numai să fim ascultători și să mergem fără teamă de oameni. Și vom trăi întotdeauna același lucru pe care l-

a trăit Natan aici. Oricât de irezistibil a mers drumul în jos până aici, tot mai adânc în păcat și în vină, tot așa de sigur merge rar în sus. Nu există nicio încâlcire în vină pe care ochiul lui Dumnezeu să n-o pătrundă și pe care mâinile lui Dumnezeu să n-o poată descâlci.

2. Samuel 12.5,6: Și mânia lui David s-a aprins împotriva omului acela și i-a zis lui Natan: „Viu este Domnul, omul care a făcut aceasta este un fiu al morții. Și să întoarcă mielul împătrit, pentru că a făcut lucrul acesta și pentru că n-a avut milă“.

Încă o dată se camuflează David cu atitudine împărătească, exact ca atunci când Urie stătea în fața sa. „Mânia lui s-a aprins” și el l-a condamnat la moarte pe bogatul nemilos.

2. Samuel 12.7-9: Și Natan a zis lui David: „Tu ești omul acela! Așa zice Domnul Dumnezeul lui Israel: «Te-am uns împărat peste Israel și te-am scăpat din mâna lui Saul; și ți-am dat casa stăpânului tău și soțiile stăpânului tău la sânul tău; și ți-am dat casa lui Israel și a lui Iuda și, dacă ar fi fost prea puțin, ți-aș fi adăugat multe alte lucruri ca acestea. De ce ai disprețuit cuvântul Domnului și ai făcut ce este rău în ochii Săi? Ai lovit cu sabia pe Urie hetitul și ți-ai luat de soție pe soția lui, iar pe el l-ai ucis cu sabia fiilor lui Amon.

Dar când vorbește Dumnezeu nu mai este valabilă nicio atitudine afectată. Natan îi smulge masca evlavioasă de pe față, cu care David se înșela pe sine și pe alții. „Tu ești omul acela!” Și acum, acest duhovnic împuternicit îi amintește lui David cât de bogat îl făcuse și cât de nesfârșit mai bogat ar fi putut să-l facă. Și cât de fără inimă a procedat cu sârmanul Urie! Ai făcut rău în ochii Domnului. L-ai omorât pe Urie cu sabia. Ai luat-o pe soția lui ca să fie soția ta. Sub ciocanul lui Dumnezeu, pe care Natan îl mănuieste cu autorizație, masca evlavioasă a lui David se ruinează. Și în spatele dărmăturilor nu mai este nicio atitudine afectată împărătească, ci un păcătos profund nefericit, dar gata de pocăință.

Psalmul 51 ne lasă să bănuim ceva din ce se ascundea de mult în spatele atitudinii evlavioase a lui David. „Păcatul meu este întotdeauna înaintea mea” (Psalmul 51.3). Fraților! Din aceste inimi a venit cândva strigătul de bucurie al salvării din Psalmul 32: „Ferice de acela a cărui fărădelege este iertată, al cărui păcat este acoperit! ... Bucurați-vă în Domnul și veseliți-vă, voi, cei drepti! și strigați de bucurie, voi, toți cei drepti cu inima!” (Psalmul 32.1,11). Acum se plânge aceeași gură, care putea cândva să se bucure: „Dă-mi iarăși bucuria mântuirii Tale” (Psalmul 51.12). Aceeași gură care cândva striga de bucurie: „M-a scos din groapa pieirii, din noroiul mocirlei, și mi-a pus picioarele pe stâncă, mi-a întărit pașii. Și mi-a pus în gură o cântare nouă, lauda Dumnezeului nostru” (Psalmul 40.2,3) – aceeași gură trebuia acum să suspine: „Scapă-mă de vina sângelui, Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele” (Psalmul 51.14).

2. Samuel 12.10-12: „Și acum sabia nu se va depărta din casa ta niciodată, pentru că M-ai disprețuit și ai luat pe soția lui Urie hetitul ca soție a ta». Așa zice Domnul: «Iată, voi ridica un rău împotriva ta chiar din casa ta și voi lua soțiile tale dinaintea ochilor tăi și le voi da aproapelui tău, și el se va culca cu soțiile tale în fața soarelui acestuia. Pentru că tu ai lucrat pe ascuns, dar Eu voi face acest lucru în fața întregului Israel și în fața soarelui»”.

Sărmane împărat David! N-ai aflat tu de mult și n-ai spus tu: „Când tăceam, mi se topeau oasele de geamătul meu toată ziua” (Psalmul 32.3)? Acum, dacă păcatul te-a prins din nou în vraja sa, tu faci același lucru pe care l-ai făcut atunci și pe care-l fac toți păcătoșii? „Tu ai lucrat pe ascuns”, spune Dumnezeu, și continuă: „Eu voi face acest lucru în fața întregului Israel și în fața soarelui». Este foarte trist că eșecul unui împărat prin păcat are întotdeauna consecințe în public. Fapta întunecată nu poate fi întoarsă, ca și când nu s-a întâmplat. Dar ea poate fi iertată înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor.

2. Samuel 12.13: Și David a zis lui Natan: „Am păcătuț împotriva Domnului”. Și Natan a zis lui David: „Și Domnul ți-a îndepărtat păcatul: nu vei muri”.

Aceasta o spune Scriptura nemaiauzit de simplu și zguduitor de puternic. În acest ceas al lui Dumnezeu nu există nicio examinare copilărească, dacă smerirea și mărturisirea sunt într-adevăr autentice. Acolo unde Dumnezeu intervine atât de palpabil nu există fraze. Acolo există numai smerire autentică și iertare plină de putere. Astfel putem să încheiem această istorie a lui David. David a mărturisit și Dumnezeu a iertat. Ce ar mai putea acum să lipsească? Nu, acum nu mai lipsește într-adevăr nimic. Și totuși, Cuvântul lui Dumnezeu încă nu încheie această întâmplare.

2. Samuel 12.14: „Dar, pentru că, prin fapta aceasta, ai dat mare prilej vrăjmașilor Domnului să hulească, fiul tău care ți s-a născut va muri negreșit”.

Desigur, aceasta a aflat-o orice împărat al lui Dumnezeu, care a căzut în păcat, că el, cu toată bucuria iertării, a trebuit de multe ori să poarte toată viața consecințele faptei sale. Dar acum, acesta este un alt purtat. Acum nu mai este povara păcatului, care împovărează conștiința și face viața neroditoare. Acum este o povară a lui Dumnezeu, care ne aduce mai aproape de Dumnezeu și care ne face tari lăuntric.

2. Samuel 12.15,16: Și Natan a plecat acasă. Și Domnul a lovit pruncul pe care i-l născuse lui David soția lui Urie și a ajuns foarte bolnav. Și David l-a rugat pe Dumnezeu pentru prunc. Și David a postit și s-a dus și a stat culcat pe pământ toată noaptea.

Iar împăratul, care altădată dormea în patul său și umbla sătul pe acoperișul casei împărătești, a postit și s-a dus și a stat culcat pe pământ toată noaptea. Binecuvântați împărații care zac la pământ și postesc cu toată bucuria iertării și mărturisesc cu toată cunoașterea poziției lor înalte, că au nevoie în fiecare zi din nou de harul iertător al lui Dumnezeu! Și nu numai aceasta! Din împăratul somnoros și sătul a devenit din nou un luptător, care lupta preoțește-împărătește pentru copilul său muribund.

2. Samuel 12.17,18: Și bătrânii casei lui s-au ridicat spre el, ca să-l facă să se ridice de la pământ; dar el n-a vrut și nici n-a mâncat pâine cu ei. Și a fost așa: în ziua a șaptea, pruncul a murit. Și slujitorii lui David s-au temut să-i spună că pruncul a murit, pentru că ziceau: „Iată, pe când încă trăia pruncul, i-am vorbit și n-a ascultat de glasul nostru; cât de mult se va mâhni deci dacă-i vom spune acum că pruncul a murit.”

Dar în ziua a șaptea, copilul a murit. „Și slujitorii lui David s-au temut să-i spună că pruncul a

murit.” Ei credeau că împăratul și-ar face vreun rău. Ei încă nu bănuiau nimic din ce se petrecuse în lăuntrul acestui împărat imprezibil, în fața căruia unul ca loab tremura. Ei se temeau că se va prăbuși sub greutatea loviturii sorții și în instabilitatea sa interioară își va pricinui ceva rău, lui sau lor.

2. Samuel 12.19-22: Dar David a văzut că slujitorii săi șopteau împreună și David a înțeles că pruncul murise. Și David a zis slujitorilor săi: „A murit pruncul?” Și ei au zis: „A murit!” Atunci David s-a ridicat de la pământ și s-a spălat și s-a uns și și-a schimbat hainele și a intrat în casa Domnului și s-a închinat. Apoi a venit acasă și a cerut și i-au pus pâine înainte și a mâncat. Și slujitorii săi i-au zis: „Ce faci? Tu ai postit și ai plâns pentru prunc când trăia și acum, când pruncul a murit, te ridici și mănânci pâine?” Și el a zis: „Când trăia încă pruncul, am postit și am plâns, pentru că ziceam: «Cine știe dacă nu Se va îndura Domnul de mine, ca pruncul să trăiască?»”

Dar acum devine evidentă minunea transformării lui. El este suficient de puternic ca să audă adevărul, se scoală și cere să mănânce. Aici nu este nicio frângere instabilă și nicio scufundare spirituală în durere și tristețe. Aici este o îmbărbătare și un stat în picioare plin de putere.

2. Samuel 12.23: Iar acum, când a murit, de ce să postesc? Pot eu să-l aduc înapoi? Eu mă voi duce la el, dar el nu se va întoarce la mine.

Și la sfârșit, ochiul ajunge, dincolo de suferința clipei, acolo unde moartea nu este decât poarta întunecoasă pentru toți cei care își cunosc păcatul și iertarea lui Dumnezeu. „Eu mă voi duce la el, dar el nu se va întoarce la mine.” Atunci Și-a atins Dumnezeu ținta, când prin privirea credinței, strălucirea veșniciei cade într-o inimă care până acum a fost umplută de lucrurile acestei lumi. Aceștia sunt oameni binecuvântați, care în ceasul încercării găsesc cu adevărat drumul spre casă. Aceștia sunt împărați adevărați, care sunt tari în tristețea morții și triumfă asupra morții cu realitatea nădejzii vieții veșnice. Întâlnirea cu ei este întotdeauna un dar al lui Dumnezeu, care ne îmbogățește. Dar ne întâlnim cu unii care sunt așa de zdrobiți sub suferință, încât nu se mai pot ridica; cei care sunt îngropați în suferința lor și nu vor să se lase mângâiați. Sigur că aici joacă un mare rol problema predispoziției sufletești. Noi trebuie să fim deosebit de atenți cu părerea pe care ne-o facem despre astfel de frați și surori, copleșiți de durere, și de două ori pe atât de iubitori cu ei. Dar îndrăznim să formulăm totuși concluzia, că și aici este de multe ori necesară o cercetare de sine serioasă, dacă nu cumva se ascunde în spatele acestor lucruri, în străfund, o poveste ca a lui David. Toată mângâierea, orice îmbărbătare spirituală și tocmai de aceea toată „psihoterapia” trebuie să eșueze atâta timp cât această rădăcină nu este găsită și eradicată. Dar apoi vine biruința. Atunci, astfel de oameni, la care a eșuat orice mângâiere, dintr-odată îi pot mângâia pe alții.

2. Samuel 12.24a: Și David a mângâiat-o pe Bat-Şeba, soția sa, și a intrat la ea și s-a culcat cu ea.

„Când te vei întoarce, să-i întărești pe frații tăi” (Luca 22.32). Aceasta este linia lui Dumnezeu. Noi, oamenii, avem de multe ori o altă linie. Noi preferăm să fim ceva mai atenți, ca să nu spun suspicioși, așteptând, față de un frate care a căzut în păcat, dar a terminat din nou cu el.

Conștient sau inconștient, pentru noi, un om păstrează o pată, cu toate că l-am iertat. Sigur că există o prudență divină. Dar termenele de verificare pe care noi, oamenii, le stabilim practicii noastre de adunare și conviețuirii noastre în asemenea cazuri și în multe altele, sunt de multe ori asigurări care nu au nimic de-a face cu linia divină, ori cât de spiritual am vrea să le înfrumusețăm noi cu „responsabilitatea” noastră. Mâinile de har ale lui Dumnezeu fac de multe ori tocmai din cădere o unealtă deosebită spre onoarea Sa, ca să-Și întărească și să-Și mângâie Adunarea. Ar trebui să fim deschiși pentru aceasta. Cunosc cazuri în care frați, care au trebuit să fie excluși, dar care după o smerire sinceră s-au îndreptat din nou, după mulți ani au trebuit să stea tot în planul al doilea. De îndată ce s-au făcut vreodată auziți în adunare în vreun fel, li s-a amintit din nou vechea problemă de atunci și au fost rugați să aibă considerație pentru sentimentele adunării. Nu cumva se pierd multe binecuvântări pentru poporul lui Dumnezeu printr-o astfel de atitudine?

2 Samuel 24b: Și ea a născut un fiu și el i-a pus numele Solomon. Și Domnul l-a iubit.

În orice caz, de la David pleacă acum un râu de binecuvântare. Pe fiul pe care i l-a dăruit Dumnezeu, el l-a numit Solomon – „Cel iubitor de pace”. Și Dumnezeu Și-a spus părerea. „Domnul l-a iubit.”

2. Samuel 12.25: Și a trimis *cuvânt* prin profetul Natan; și el i-a pus numele Iedidia, datorită Domnului.

David îl predă curând pe tânărul Solomon „în grija prorocului Natan, care îi pune numele Iedidia – Iubitul Domnului”. Aceasta este o imagine plăcută. Trăsăturile sale cele mai distincte sunt pacea și dragostea lui Dumnezeu. Și ce relație distinsă de încredere se naște între cei doi bărbați, David, împăratul, și Natan, prorocul! Ce efect binecuvântat se obține pentru educația lui Solomon și tocmai prin aceasta pentru întregul popor al lui Dumnezeu! Acestei imagini a păcii, a dragostei și a încrederii, Dumnezeu îi adaugă un cuvânt frumos: „Datorită Domnului”. Biblia este totuși o adevărată minune. Uneori stăm aproape în fața fiecărui cuvânt cu o nouă bucurie și adorare. Ce frumos ne arată aici degetul lui Dumnezeu, cu o remarcă scurtă, toată marea întorsătură din această întâmplare! „Datorită Domnului!” Nu tocmai de aici a pornit necazul, când împăratul David n-a mai întrebât îndeaproape de „voia Domnului”, ci a rămas acasă după voia sa și s-a odihnit? Dacă ar fi acționat el atunci „datorită Domnului”, ar fi plecat în timpul când ies împărații la luptă. Atunci ar fi fost scutit de multă suferință și Numele Domnului ar fi fost cruțat de multă hulă. Dar aceasta trecuse acum.

Cu mărturisirea sa și cu iertarea lui Dumnezeu s-a ajuns la un mare început cu totul nou în viața lui David și nimic n-ar putea să caracterizeze mai bine noua situație, decât acest mic adaos: „Datorită Domnului!” Totul se petrece acum „datorită Domnului”. Și tocmai de aceea rezultă acum de aici numai binecuvântare și numai biruință.

2. Samuel 12.26-31: Și Ioaab a luptat împotriva Rabei, cetatea fiilor lui Amon, și a luat cetatea împărătească. Și Ioaab a trimis soli la David și a zis: „Am luptat împotriva Rabei și am luat cetatea apelor și acum adună restul poporului și așază tabăra împotriva cetății și ia-o tu, ca să nu iau eu cetatea și să i se pună numele după numele meu”. Și David a adunat tot poporul și a mers la Raba și a luptat împotriva ei și a luat-o. Și a luat coroana

împăratului lor, de pe capul său; și greutatea ei era de un talant de aur și în ea erau pietre scumpe; și a fost pusă pe capul lui David. Și a luat din cetate foarte multă pradă. Și a scos pe poporul care era în ea și i-a pus sub ferăstrău și sub suluri de fier și sub securi de fier și i-a trecut prin cuptorul de cărămizi. Și așa a făcut tuturor cetăților fiilor lui Amon. Și David și tot poporul s-au întors la Ierusalim.

Când Ioab, care încă mai era cu soldații săi în fața cetății Raba, a căpătat din nou încredere în unchiul său împărătesc și a cerut întăriri, David n-a mai cunoscut nicio șovăială. El a ieșit cu poporul la luptă și a cucerit Raba. Cunună împăratului vrăjmaș a ajuns pe capul său și împotriva vrăjmașilor Domnului a executat o judecată foarte puternică. David s-a întors victorios la Ierusalim împreună cu poporul. Astfel, această istorie a lui David, care a început așa de trist, se termină cu biruință și bucurie.

Nu vom pune întâmplarea deoparte, frații mei, fără să mărturisim că în viața noastră și în viața noastră de adunare și în viața poporului lui Dumnezeu sunt, cu siguranță, multă neputință rușinoasă și puțină bucurie a biruinței. Cred că în lumina acestei istorii putem să aducem la un simplu numitor o asemenea constatare, că întrebăm prea puțin de voia lui Dumnezeu; noi trăim după voia noastră, oricât de mult am vrea să asigurăm că vrem să facem numai voia Domnului. Suntem convertiți, citim Biblia, ne rugăm și mergem la adunare; ar fi posibil chiar să slujim în adunare și să avem o „cunoaștere” uimitoare. Și totuși, în spatele tuturor acestor lucruri se ascunde voința proprie și toată comportarea noastră evlavioasă nu se petrece „datorită Domnului”. Totul se învârteste, inconștient pentru noi, numai în jurul eului nostru. Noi nu bănuim cum eul nostru se poate camufla în această luptă, așa că nici noi înșine nu observăm cât de încăpățânați suntem. Noi trebuie să-L rugăm mereu pe Dumnezeu, ca El să ne arate cum suntem cu adevărat. Și atunci, firește, trebuie și noi să fim pregătiți, fără rezervă, să renunțăm la voința noastră ca să facem voia lui Dumnezeu, care de multe ori este cu totul altfel decât dorințele și părerile noastre evlavioase. Dacă ne cercetăm odată cu adevărat în lumina lui Dumnezeu, vom fi uimiți și ne vom rușina pentru cât de puțin am întreat în realitate de voia lui Dumnezeu. Dar drumul la autocunoaștere este foarte greu și satan pune totul în joc ca să ne împiedice de la drumul judecății de sine, pentru că el știe că este singura cale spre biruință și bucurie. Când vedem fariseismul evlavios, care s-a răspândit foarte mult în popor, am putea să ne descurajăm. Atunci credem că precis mai sunt mulți împărați ai lui Dumnezeu care trebuie să meargă pe drumul aspru al acestei istorii a lui David, până vor învăța să renunțe la propria lor voință și să facă totul „datorită Domnului”.

Și acum o mai spunem încă o dată, frații mei! Timpul harului se apropie de sfârșit. Toți din poporul lui Dumnezeu știu că ceasul lui Dumnezeu își ia avânt pentru ultima bătaie a orologiului. Dumnezeu vrea ca noi acum, în sfârșit, să pornim la drum. Trebuie să ne hotărâm dacă vrem să plecăm, gata să intrăm în lupta sfântă, ca să-L propovăduim pe Domnul Isus Hristos unei lumi potrivite pentru a fi judecată, sau dacă dorințele noastre, comoditățile, opiniile și obișnuințele noastre, tradițiile și problemele noastre interioare sunt mai importante pentru noi. Atunci firește că nu trebuie să ne mirăm, dacă problema decurge după felul acestei întâmplări a lui David.

Dar dacă în sfârșit devenim dispuși să nu mai întrebăm de nimic, decât de voia lui Dumnezeu, atunci drumul nostru devine un marș triumfal spre onoarea lui Dumnezeu. Abia atunci și numai

atunci vom fi cu adevărat împărați, împărați după inima lui Dumnezeu.

Tradus de la: [David und Bathseba](#)
Titlul original: „Wenn Könige schlafen”
din *Hilfe und Nahrung*, 1976, pag. 77–91.

Traducere: E.R